

САКИ ЕСМЕ

Превод от английски: Светла Христова, —

chitanka.info

— Всички ловни истории си приличат като две капки вода — рече Кловис, — точно както и историите за конни надбягвания са досущ еднакви и...

— Моята ловна история е съвсем различна от онези, които някога си чувал — прекъсна го баронесата. — Това се случи доста отдавна, тогава трябва да съм била на около двацет и три години. По онова време двамата със съпруга ми все още живеехме заедно; нали разбираш, никой от двамата ни не можеше да си позволи да дава издръжка на другия. Въпреки всичко, което казват поговорките по този въпрос, бедността е заздравяла повече семейства, отколкото е успяла да разруши. Но затова пък винаги ловувахме с отделни сюрии кучета. Впрочем това няма нищо общо с историята, която се готвя да ти разкажа.

— Още не сме стигнали до срещата на ловците. Предполагам, че е имало среща — рече Кловис.

— Разбира се, че имаше — отвърна баронесата, — обичайната групичка беше на линия, най-вече Констанс Бродъл. Констанс е едно от онези снажни румени момичета, чиято външност така добре се връзва с есенните пейзажи или с коледната украса в църквата.

„Имам предчувствие, че ще се случи нещо ужасно — рече ми тя, — не съм ли малко бледа?“ Беше бледа приблизително като глава цвекло, чула лоши новини.

„Изглеждаш по-добре от обикновено — казах, — но на теб това и бездруго ти се удава толкова лесно.“

Тя още не бе успяла да схване смисъла на забележката, когато се наложи да се заловим за работа: хрътките бяха надушили една лисица, скрита в храсталака.

— Така си и знаех — вметна Кловис, — във всички истории за лов на лисици, които някога съм чувал, винаги има лисица и някакъв храсталак.

— Двете с Констанс яздехме добри коне — продължи баронесата невъзмутимо, — тъй че с лекота препускахме в първите редици, въпреки че гонитбата бе разгорещена. Към края обаче трябва да сме се отцепили от останалите, защото по едно време загубихме хрътките от погледа си и се залутахме безцелно из някаква непозната местност. Това беше крайно неприятно и аз лека-полека почнах да губя самообладание, ала тъкмо когато си пробивахме път през един рехав

плет, за наша радост зърнахме хрътките, стремглаво преследващи някакво животно в долчинката току под нас.

„Ето ги — извика Констанс, а след миг добави слисано: — За Бога, що за звяр са погнали?“

Създанието със сигурност не беше лисица. На ръст бе над два пъти по-високо, имаше къса грозна муцуна и извънредно дебел врат.

„Това е хиена — провикнах се, — навярно е избягала от парка на лорд Пабъм.“

В този момент подгоненият звяр се обърна и пресрещна преследвачите си, а хрътките (само десетина) го обградиха в полукръг и зачакаха с доста глуповат вид. Очевидно се бяха откъснали от основната сюррия, подведени от миризмата на тази неизвестна твар, и сега, когато успяха да хванат натясно плячката си, не можеха да решат как да постъпят с нея.

Хиената приветства нашата поява с видимо облекчение и несъмнени признаци на дружелюбие. Личеше си, че е свикнала на неизменно добро отношение от човешка страна, докато първата ѝ среща с глутница кучета вероятно я бе оставила с лоши впечатления. Хрътките се смутиха още повече, когато плячката им показва такава внезапна симпатия към нас, тъй че съзряха в слабия звук на ловен рог, разнесъл се в далечината, добре дошъл сигнал за дискретно оттегляне. Двете с Констанс останахме сами с хиената в съгъстващия се здрач.

„Ами сега какво ще правим?“ — попита Констанс.

„Много те бива да задаваш въпроси“ — казах аз.

„Добре де, не можем да стоим тук цяла нощ с хиената“ — сопна се тя.

„Не зная какви са ти представите за уют — рекох, — но на мен и през ум не ми минава да прекарам нощта тук, дори и без хиена. В моя дом може и да не цари семейно щастие, но поне има течаща вода, гореща и студена, и домашна прислуга, както и още някои удобства, които тук липсват. Предлагам да поемем към онзи горист хълм вдясно, струва ми се, че пътят за Краули минава точно зад него.“

И тъй, понесохме се в бавен тръс по едва забележимия коларски път, а животното бодро ни следваше по петите. След малко чух неизбежния въпрос:

„Боже мили, какво ще правим с тази хиена?“

„Какво се прави с хиените обикновено?“ — троснато попитах аз.

„До тоя момент никога не съм си имала работа с такава твар“ — рече Констанс.

„Нито пък аз. Ако знаехме поне от какъв пол е, можехме да я кръстим някак. Навярно бихме могли да ѝ викаме Есме, името, струва ми се, е подходящо и за двата случая.“

Все още бе достатъчно светло, за да различаваме обстановката край пътя, и ето че обзелата ни апатия изведнъж се изпари, щом се натъкнахме на малко полуголо циганче, което береше къпини от един нисък храст. Внезапната поява на две жени, яхнали коне и придружени от хиена, здравата стресна хлапето и то избухна в плач, но и без това едва ли щеше да ни послужи като източник на някакви полезни географски сведения. Все пак имаше вероятност да попаднем на цигански катун някъде нагоре по пътя. Изпълнени с тази надежда, но без да пожънем особен резултат, изминахме още една-две мили.

„Чудя се какво ли правеше детето там“ — обади се Констанс след малко.

„Просто си береше къпини. Ясно като бял ден.“

„Не ми хареса начинът, по който плачеше — продължи тя, — хлиповете му все още кънтят в ушите ми.“

Не упрекнах Констанс заради болнавото ѝ въображение. Всъщност усещането, че сме преследвани от настойчив тревожен плач, започна да човърка и моите изопнати нерви. За утеха и компания повиках Есме, която доста бе изостанала. Животното ни настигна с няколко пъргави скока и бързо се стрелна покрай нас.

Чак тогава разбрахме причината за плача, който ни съпровождаше от известно време. Хиената бе хванала циганчето и го стискаше здраво и несъмнено болезнено с челюстите си.

„Милостиви Боже! — изпищя Констанс. — Ами сега какво ще правим? Какво да направим?“

Дълбоко съм убедена, че в деня на Страшния съд Констанс ще задава повече въпроси, отколкото серафимите, които водят разпита на душите.

„Не можем ли да направим нещо?“ — хленчеше тя, докато Есме с лекота се носеше пред уморените ни коне.

Лично аз в това време правех всичко, за което бях в състояние да се сетя в такъв момент. Ругаех, гълчах и увещавах Есме на английски, френски и на езика, който използват пазачите на дивеч; размахвах

нелепо и безрезултатно късия си ловджийски камшик; замерих звяра с кутията си за сандвичи; всъщност наистина не ми идваше на ум какво повече бих могла да направя в случая. Същевременно продължавахме да препускаме тромаво в падащия здрач. Тъмният грубоват силует на хиената се стрелкаше пред нас, а в ушите ни все така отекваше печалната монотонна мелодия на плача. Изведнъж Есме се шмугна в един гъст шубрак, където не можехме да я последваме. Плачът се извиси до пронизителен писък, а после ненадейно спря. Тази част от историята винаги я претупвам, защото наистина е много страшна. След броени минути хиената пак се присъедини към нас, излъчвайки някакво снизходително примирение, сякаш знаеше, че е направила нещо, което ние намираме за осъдително, но за нея бе напълно простимо.

„Как можеш да оставиш този освирепял от глад звяр да препуска покрай теб?“ — запита Констанс, която повече от всякога изглеждаше като цвекло албинос.

„Първо, не мога да му попреча — отвърнах аз — и, второ, не ми се вярва да е гладен точно в този момент.“

Констанс потрепери.

„Смяташ ли, че клетото малко създание е страдало много?“ — зададе тя поредния си безполезен въпрос.

„Всички признаци говореха за това — отвърнах аз. — От друга страна, може да е плакало само от сръдня. Децата понякога правят така.“

Вече бе тъмно почти като в рог, когато внезапно излязохме на главния път. В същия миг проблеснаха светлини, чу се боботене на мотор и един автомобил профуча на косъм от нас. Секунда по-късно се чу глухо тупване, последвано от зловещ пронизителен вой. Колата спря и когато обърнах коня си назад към мястото на произшествието, заварих млад мъж, наведен над тъмна неподвижна маса, просната край пътя.

„Вие убихте моята Есме“ — възкликнах с горчивина.

„Ужасно съжалявам — рече младежът. — Самият аз отглеждам кучета и много добре разбирам как се чувствате. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви обезщетя.“

„Моля ви, погребете я веднага — казах аз, — струва ми се, че мога да поискам поне това от вас.“

„Донеси ми лопатата, Уилям“ — извика той на шофьора си.

Изглежда, предвидливо се бе запасил с нужните инструменти за бързи крайпътни погребения.

Изкопаването на достатъчно голям гроб отне известно време. „Какво великолепно животно — каза собственикът на колата, когато трупът бе търкулнат в ямата. — Опасявам се, че трябва да е било доста ценно.“

„Миналата година взе втора награда в Бърмингам“ — казах аз решително.

Констанс гръмко изсумтя.

„Не плачи, скъпа — рекох с треперещ глас, — всичко стана толкова бързо. Едва ли се е мъчила много.“

„Вижте — поде младежът отчаяно, — просто трябва да ми позволите да се реванширам по някакъв начин.“

Отначало мило му отказах, но тъй като настояваше, накрая му дадох адреса си. Разбира се, двете с Констанс запазихме мълчание относно тези събития. Лорд Пабъм не оповести загубата на хиената. Когато преди година-две едно животно, строго спазващо плодова диета, бе избягало от парка му, той бе призован да плати компенсации за единайсет разкъсани овце и на практика се видя принуден да снабди с нови попълнения курниците на всичките си съседи. При това положение една избягала хиена би го вкарала в разходи, равняващи се почти на правителствена субсидия. Циганите също не вдигнаха шум за липсващото си отроче, подозирам, че в големите катуни едва ли знаят с абсолютна точност бройката на децата си.

Баронесата се умълча замислено, сетне добави:

— Приключението впрочем не свърши дотук. Не след дълго получих по пощата чудно хубава диамантена брошка с формата на клонка розмарин и името Есме, изписано в средата. По същото време си развалих приятелството с Констанс Бродъл. Виждаш ли, когато продадох брошката, съвсем уместно отказах да ѝ дам какъвто и да е дял от печалбата. Изтъкнах, че Есме отчасти си е моя измислица, а отчасти е свързана с лорд Пабъм — ако хиената действително е била негова, за което, разбира се, нямам никакви доказателства.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.